

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci žalobcu: Ing. B. H., bytom E. X., N., *právne zastúpený Mgr. R. Š., advokátom, R. X., N.* proti žalovanému: Ú., Š. X., T. o návrhu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 13057-001/2007-II. zo dňa 19. 3. 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/37/2007-69 zo dňa 19. novembra 2007, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/37/2007-73 zo dňa 29. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. novembra 2007 č. k. 11S/37/2007-69, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/37/2007-73 zo dňa 29. novembra 2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. 3. 2007 č. 13057-001/2007-II.. Uvedeným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán rozhodnutie vedúceho služobného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny

Trenčín č. 13057-001/2007-1 zo dňa 22. 1. 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom odvolaním žalobcu na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie žalovaného zmenil vo výrokovej časti tak, že „podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu v sume 114.480 Sk“. V ostatnej časti prvostupňové rozhodnutie ostalo nezmenené.

V odôvodnení uviedol, že pri posudzovaní podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru mal za to, že žalovaný nemal pre žalobcu voľné miesto na tom istom odbore štátnej služby na rovnakú funkciu, ako vykonával do odvolania – riaditeľ (vedúci služobného úradu), pretože na túto funkciu už bol vymenovaný Vládou dňom 11.1.2007 nový riaditeľ. Keďže medzi zúčastnenými stranami (žalobcom a žalovaným) nedošlo k žiadnej inej dohode, a preto žalovaný v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 312/2001 Z. z. skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom. Ďalej krajský súd uviedol, že námietka žalobcu, že jeho odvolaním z funkcie došlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru a správne orgány mali postupovať podľa § 27 a § 28 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. nepovažoval taktiež za dôvodnú, keďže postup podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení by prichádzal do úvahy, ak by bol žalobca odvolaný z funkcie predstaveného (§ 9 zákona č. 312/2001 Z. z.), ale v danom prípade žalobca bol odvolaný z funkcie riaditeľa (vedúceho služobného úradu, v zmysle § 10 zákona č. 312/2001 Z. z.) Vládou Slovenskej republiky, kedy nedochádza k zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Ďalej krajský súd nepovažoval za opodstatnenú ani námietku, že došlo k porušeniu zásad správneho konania (zo strany žalovaného, § 3 ods. 2 správneho poriadku) a k porušeniu procesných práv účastníka správneho konania (§ 39 správneho poriadku) a to s poukazom na obsah administratívneho spisu. Ďalej uviedol, že podľa ustanovenia § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z.; odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie, preto neprichádza do úvahy použitie § 58 ods. 1 správneho poriadku. Vzhľadom k uvedenému súd žalobu zamietol ako neodôvodnenú podľa ustanovenia § 250j ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalobca odvolanie. Namietal, že prvostupňový súd vychádza pri posudzovaní námietok viackrát z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalovaný správny orgán porušil v prvostupňovom konaní základné pravidlá správneho konania upravené v ustanovení § 3 ods. 2 správneho poriadku, keď dostal oznámenie o začatí správneho konania spolu s rozhodnutím o skončení svojho štátnozamestnaneckého pomeru, ako aj že nedostal od žalovaného žiadny priestor a príležitosť na to, aby sa mohol k veci vyjadriť a uplatniť svoje práva dané mu podľa § 33 správneho poriadku. Ďalej poukázal na to, že uznesenie Vlády Slovenskej republiky o jeho odvolaní z funkcie riaditeľa bolo doručené na adresu jeho trvalého bydliska až dávno po tom, ako bolo vydané rozhodnutie o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Za nesprávne zo strany prvostupňového súdu považoval aj posúdenie námietky porušenia zásad dvojinštančnosti

správneho konania. Žalobca ďalej poukázal na to, že rozhodnutiu žalovaného malo v konaní predchádzať aj rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Napokon namietal, že z napadnutého rozhodnutia nie je jasné, ktorá časť napadnutého prvostupňového rozhodnutia sa mení a ktoré časti zostávajú nezmenené. Žiadal preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 OSP a rozhodol podľa § 219 OSP tak, že napadnutý rozsudok potvrdil, pretože dospel k záveru, že je vecne správny.

Podľa § 5 ods. 5 zákona č. 453/2003 Z. z. o štátnej správe v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 453/2003 Z. z.“) úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva Vláda Slovenskej republiky na návrh ministra práce, sociálnych vecí a rodiny.

Podľa § 4 ods. 6 písm. c/ zákona č. 453/2003 Z. z. ústredie vykonáva v druhom stupni štátnej správy správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny.

Podľa § 10 ods. 1, 6 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“) vedúci služobného úradu (ďalej len „vedúci úradu“) na účely tohto zákona je služobne najvyššie predstavený všetkým zamestnancom v príslušnom služobnom úrade, ďalším zamestnancom podľa osobitného predpisu. 4d) Vedúci úradu môže byť len štátny zamestnanec v stálej štátnej službe alebo štátny zamestnanec v nominovanej štátnej službe, ak tento zákon neustanovuje inak. Vedúci úradu plní úlohy spojené s riadením a kontrolou vykonávania štátnej služby, štátnymi zamestnancami v služobnom úrade, s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov a iné úlohy, ktoré mu uloží minister alebo predstavený v politickej funkcii. Vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c/ a d/ je jeho štatutárny orgán.

Podľa § 10 ods. 8 zákona č. 312/2001 Z. z. služobný úrad po odvolaní vedúceho úradu postupuje podľa;

a) § 40 ods. 2 písm. b/ ak ide o štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe,

b) § 33, ak ide o štátneho zamestnanca v nominovanej štátnej službe a štátny zamestnanec nebol trvale preložený podľa § 29 ods. 6.

Podľa § 27 písm. e/ zákona č. 312/2001 Z. z. zmena štátnozamestnaneckého pomeru je odvolanie predstaveného.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov; nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa § 125 zákona č. 312/2001 Z. z. konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 27) ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 138 ods. 1, 4 zákona č. 312/2001 Z. z. odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Rozhodnutiu o odvolaní musí predchádzať prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii.

Podľa § 165g ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. u štátneho zamestnanca, ktorý bol do 31. decembra 2006 vymenovaný do funkcie štatutárneho orgánu v služobnom úrade podľa osobitného predpisu a súčasne do funkcie vedúceho úradu v tomto služobnom úrade, sa postupuje podľa predpisov platných do 31. decembra 2006.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že žalobca ako predstavený – riaditeľ a vedúci služobného úradu bol odvolaný z funkcie riaditeľa na základe Uznesenia Vlády č. 28 zo dňa 10. 1. 2007 a tento postup vykonala vláda v zmysle ustanovenia § 5 ods. 5 a § 11 zákona č. 453/2003 Z. z.. Predmetom tohto konania t. j. aj odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu po tom, ako bol dňom 10. 1. 2007 odvolaný zo svojej funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vládou Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného rozhodnutia zo dňa 10. 1. 2007. Napadnutým rozhodnutím nedošlo k odvolaniu žalobcu z funkcie, ale ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním ako nezaradeného odvolaného vedúceho úradu a z toho dôvodu sa krajský súd ako i odvolací súd nemohol zaoberať námietkami žalobcu týkajúcimi sa jeho odvolania vládou z funkcie riaditeľa.

Nie je opodstatnená ani námietka žalobcu, že rozhodnutiu žalovaného malo v konaní predchádzať aj rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru a správne orgány mali postupovať podľa § 27 písm. e/ a § 28 zákona č. 312/2001 Z. z.. Postup podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení aj podľa názoru odvolacieho súdu prichádza do úvahy v tom prípade, ak by bol

žalobca odvolaný z funkcie predstaveného (§ 9 zákona č. 312/2001 Z. z.), ale žalobca bol odvolaný z funkcie riaditeľa (vedúceho služobného úradu, § 10 zákona č. 312/2001 Z. z.) Vládou Slovenskej republiky, kedy nedochádza k zmene štátnozamestnaneckého pomeru.

Tvrdenie žalobcu, že jeho štátnozamestnanecký pomer a teda aj funkcia vedúceho služobného úradu skončila v súlade s ustanovením § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. je nesprávne, keďže pokiaľ sa týka funkcie vedúceho služobného úradu, je potrebné uviesť, že v zmysle § 10 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z. z. „vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c/ a d/ je jeho štatutárny orgán“, z tohto potom vyplýva, že žalobca odvolaním Vládou Slovenskej republiky z funkcie riaditeľa bol zároveň odvolaný aj z funkcie vedúceho služobného úradu. Žalobca preto nebol v čase vydania napadnutého rozhodnutia vedúcim služobného úradu a oprávnenou osobou pre vydanie rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

Neopodstatnená je taktiež námietka žalobcu týkajúca sa porušenia základných pravidiel správneho konania upravených v ustanovení § 3 ods. 2 správneho poriadku, ako aj porušenia jeho procesných práv účastníka správneho konania (§ 33 správneho poriadku). Žalobcovi, tak ako to konštatoval aj krajský súd, dňa 22. 1. 2007 bolo doručené Upovedomenie o začatí správneho konania s presným uvedením predmetu konania (skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním v zmysle § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. po odvolaní z funkcie riaditeľa) s poučením v zmysle § 33 správneho poriadku o možnosti sa vyjadriť pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia príp. navrhnúť doplnenie. I v prípade, že žalobca dostal oznámenie o začatí správneho konania spolu s rozhodnutím o skončení svojho štátnozamestnaneckého pomeru neboli žalobcovi upreté žiadne procesné práva v konaní. Žalobca využil svoje právo a v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu, pričom v druhostupňovom rozhodnutí sa žalovaný vysporiadal s dôvodmi odvolania a rozhodnutie žalobcovi riadne doručil. Žalobca uvedené rozhodnutie žalovaného napadol žalobou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovi nič nebránilo, aby v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu využil svoje práva a navrhol potrebné dôkazy, ktoré by pre neho priniesli priaznivejšie rozhodnutie. Nejednalo sa teda o takú vadu konania, ktorá by spôsobovala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Súd poukazuje na to, že rozhodnutie správneho orgánu sa nezrušuje preto, aby zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka t. j. v danom prípade pre žalobcu.

Neopodstatnená je aj námietka žalobcu týkajúca sa porušenia zásad dvojinštančnosti správneho konania. Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. sa na konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru vzťahuje správny poriadok, len ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon č. 312/2001 Z. z. a nasl. ustanovenia tohto zákona ustanovuje postup správneho orgánu po podaní odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie a vedúcim úradu v zmysle § 10 ods. 1 uvedeného zákona je služobne najvyšší predstavený všetkým zamestnancom v príslušnom služobnom úrade. Na základe uvedeného aj podľa názoru odvolacieho súdu je odvolacím orgánom v danom prípade riaditeľ Ú.. Použitie ustanovenia § 58 ods. 1 správneho poriadku neprichádza preto do úvahy vzhľadom na vyššie citované ustanovenie zákona č. 312/2001 Z. z..

Napokon neopodstatnená je aj námietka týkajúca sa nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozhodnutia, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu, je výrok jednoznačný s presným obsahom tak, ako to konštatoval aj prvostupňový súd.

Nepochybil preto krajský súd, keď potvrdil napadnuté rozhodnutie žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s použitím § 246c OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 6. augusta 2008

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth